

1478

Creuen (PI 6)

(ALDC, IX, 2096. *Creuen* [PI 6])

La tercera persona del plural del present d'indicatiu del verb *creure* (< CRĒDĒRE) en llat. vg. era *CREDE^{NT}, origen del cat. *creden* 94, *cre[z]en* 7 (← oc.); *creen*, per pèrdua d'un antic element dentoalveolar ([ð]); *creuen*, per inserció de l'antihlàtica [w] afavorida per l'atracció del sg. *creu*, modificada en *creun* 85 en alg. (com *caun* 'cauen', *riun* 'riuen', etc.), en *creven* en mall. i men., per canvi de [w] en [v] com en *meua* > *meva*, o en *creguen* 87, per inserció

d'una -g- analògica de formes verbals com *crega*. Compareu amb el mapa 1484.

Pel que fa a l'extensió de les formes, cal remarcar la pràctica universalitat de *creuen*, interrompuda per variants arcaïques molt locals del cat. occ. (*creden*, *creen*) o innovadores com el bal. *creven* i l'alg. *creun*.

Creuen (model *seuen*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

